

שיר על השיחה

לקוטי שיחות חלק טו, פרשת וירא, שיחה ג

מרת חנה גורארי', חב"ד טאמס ריווער

האווה של אברהם,

היה פתוח לכולם.

לאכול ולשתות במדבר – כולם באו,

והודו לאברהם לפני שלדרכם הלכו.

אך אברהם אמר: אכן האוכל היה טעים,

אבל הנכם טועים.

התודה על אוכל אינה לנבראים,

כי אם לבורא העולמים מודים על כל מה שרואים.

אברהם רצה שכולם יכירו ויודו לאלוקים,

אך אם לא הסכימו האנשים,

לשלם הרבה כסף הם היו צריכים,

עבור הכנסת אורחים שבמדבר לא מוצאים.

להקשיב לאברהם הם היו מוכרחים,

הם העדיפו להגיד כמה מילים,

מלשלם הון רב עבור סעודה,

שהשביעה וכח נתנה.

כאשר תוקף החומריות מפריע,

מלהכיר את בורא העולם בכל יום שמגיע,

צריך להפעיל לחץ על הנברא,

כדי לגלות את הטוב שבכל אדם נמצא.

מהלחץ שאברהם שם,
 כל מה שלימד – נכנס בלבם.
 וכך נעשה אברהם שותף לה' בבריאת העולם,
 בהחדירו את ההכרה בה' אחד אצל כל עם.

דוגמא לזה כבר ראינו,
 כאשר מלתור את הארץ המרגלים חזרו,
 להפחיד את בני ישראל מלהיכנס לארץ הם גרמו,
 כי היצר הרע השתלט עליהם והם נפלו.

אך כשמשה דיבר בצורה קשה אל היהודים,
 נכנע היצר הרע, ולהיכנס לארץ הם היו מוכנים.
 את דעתם לא היו צריכים לשנות,
 אלא את רצונם האמיתי היו צריכים לגלות.

כשהרבי הרש"ב קבל את הנשיאות בשנים הראשונות,
 הגיע חסיד שהיה זקוק לרחמי שמים וברכות.
 "אינני יכול לעזור לך" – הרבי אמר,
 החסיד עזב שבור ובכה על מצבו המר.

ר' זלמן אהרן בא אל הרבי בתלונה,
 איך יתכן שהרבי ידבר ליהודי בכזאת צורה?
 הרבי קרא לחסיד לבוא בחזרה, כי אחרי שהוא בכה,
 השתנה ואדם חדש נעשה, ואז היה ראוי לברכה!

אם אברהם הצליח את הטוב שבגוי להוציא,
 בודאי יכולים אנו לגלות את האוצר שבכל יהודי.
 כשבעולם מביאים את המודעות של אלוקים,
 לביאת המשיח במהרה בימינו אנו זוכים!
